

224. Vierde Gouds dictee (auteur: Jolande Deuss)

Een gestreste Gouwenaar

Hij heeft zich het apelazarus gewerkt en komt afgepeigerd de stampvolle trein binnen, zijn hoofd nog verdwaald in gedachtegangen, maar eenmaal feilloos ingeklemd tussen opgeschoten jongelui kijkt hij chagrijnig naar buiten, naar de snel overwaaiende wolken.

Hij moet lijdzaam toezien hoe zijn tweedeklascoupé in allerijl verwordt tot callcenter, waarin Jan en alleman de nietsvermoedende reiziger deelgenoot maakt van pseudo-informatie, zodat bij hem de vraag rijst wat nog het plezier is van een treinreis als je niet meer relaxed kan mijmeren of converseren.

Zijn nauwverholen agressie verbijtend, haalt hij uit zijn aktetas een ge-e-maild A4'tje tevoorschijn, bestudeert dat secondelang, prakkiserend hoe hij voor sluitingstijd het leeuwendeel af kan werken: als hij gebruikmaakt van zijn stationsfiets kan hij haastje-repje Gouda doorkruisen.

Eenmaal thuis overvalt hem het gevoel een geweldige zielenpiet te zijn als hij zijn zoon uitgevloerd vindt over een van de kolossale fauteuils, en díé hem nota bene vraagt of hij een gave dag had en of hij zijn sms'je nog heeft ontvangen, want de computer is gecrasht.

Dat wordt een kant-en-klaarmaaltijd in plaats van een viergangendiner, beseft hij in een zeldzaam moment van helderziendheid als hij zijn eega niet in de eengezinswoning aantreft.

Misschien niet verkeerd, dan kan hij zich stiekem voorbereiden op het Gouds dictee, waarvoor hij morgen is uitgenodigd, allemaal apekool natuurlijk, want het gaat nergens over, maar dat kan niet verhinderen dat hij het Spaans benauwd krijgt bij de gedachte dat hij zich zal vergalopperen.

Hij troost zich met de analyse dat niet per se de intellectueel het dictee wint, eerder een muggenzifter of anderszins consciëntieus persoon, maar misschien is het wel een kwestie van de trukendoos met instinkers te kennen.